

Økonomisk rådgiver til den tyske regering advarer, rentestigning kunne fremprovokere bankkrise

27. juli, 2017 – Isabel Schnabel, et ud af fem medlemmer af Tysk Økonomisk Ekspertråd, advarede i dag om, at en stigning i rentesatsen kunne fremprovokere en ny finanskriser pga. af bankernes derivat-væddemål om rentesatserne. Schnabels udtalelser blev udgivet af *Frankfurter Allgemeine Zeitung* som en del af tyske økonomers respons til Janet Yellens (chef for Federal Reserve) udtalelse, »ikke flere finanskriser i vores levetid«. Alle de interviewede: Clemens Fuest, Peter Bofinger, Jens Weidmann, Axel Weber og Isabel Schnabel, udfordrede Yellens udtalelse og opremsede det, der efter deres mening stadig udgør en kilde til risici for systemet, men det er kun Schnabel, der har sat fingeren på det ømme punkt. De andre skvaldrer om kapitaltilstrækkelighed, statsgæld og de sædvanlige dogmer om budgetnedskæringer.

»En fare for stabiliteten er de høje risici for ændringer i rentesatserne, der f.eks. er blevet opbygget i bankregnskaberne«, skriver FAZ i sin rapportering af Schnabels synspunkter. »En pludselig stigning i satserne kunne true bankernes solvens«, advarer Schnabel. Desværre er der ingen, heller ikke Schnabel, der nævner løsningen: Glass-Steagall.

FAZ har også en side med tre artikler, dedikeret til »ti år efter IKB-bankskandalen«, hvor de gennemgik finanskrisen. Norbert Kuls fra New York nævner USA's Angelides-kommissionens rapport, der opregner afregulering blandt krisens årsager, men igen omhyggeligt undgår at nævne de to, forbudte ord (Glass-Steagall...).

Den 25. juli rapporterede *Financial Times* om endnu en kilde til søvnløse nætter for ECB-præsident Mario Draghi, de såkaldte »zombie-selskaber«, hvis overlevelse afhænger af rigelige penge fra centralbanken, og hvis antal i dag er højere end i 2008. Merrill Lynch har gennemført en undersøgelse af sådanne zombie-selskaber ved at undersøge den såkaldte rentedækningsrate (dvs., med hvor stor lethed, et selskab kan betale renterne af sine lån, -red.), og som udgør forholdet mellem indkomst før renter og skatter (EBIT) og rentebetalinger. Undersøgelsen definerer et zombie-selskab som et selskab med en rentedækningsrate »på eller under 1 gang« indkomsterne. Raten af sådanne selskaber er i dag på 9 %.

Hvert træ i skoven vil falde

Leder fra LaRouche PAC, 26. juli, 2017 – Vi befinder os ved et punkt, hvor vi kan sænke hele svindlen med Trump/Russia-gate på begge sider Atlanten, og ændre den strategiske dynamik fra defensiven til offensiven, fremførte Helga Zepp-LaRouche i dag. Denne offensiv betyder at begrave Wall Streets og City of Londons morderiske spekulationssystem og bringe USA og Europa ind i fuldgyldigt samarbejde med det kinesisk-russiske Bælte & Vej Initiativ.

De eksplosive afsløringer, der kan bruges til at sænke Russia-gate farcen, er blevet leveret i det åbne memo, der er sendt til præsident Trump af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), og som rapporterer om professionelle kriminaltekniske undersøgelser, udført på den såkaldt »russiske hacking« af DNC-computere under den amerikanske præsidentvalgkamp i 2016. Disse tekniske undersøgelser viser, at operationen ikke var et »hacking-job«, men derimod et insider-»læk« – dvs., at det umuligt kunne have været udført

af Rusland.

Samtidig med, at nyheden om VIPS-memoet begynder at komme ud – anført af aktivister og publikationer fra LaRouche-bevægelsen i hele verden, og på sådanne steder som den russiske nyhedstjeneste RT og i Zero Hedge – har Ray McGovern, en pensioneret CIA-analytiker og VIPS-leder, optrappet affæren ved at rette fingeren direkte mod tidligere FBI-direktør, James Comey, blandt andre. I et videointerview til RT, udgivet på deres website i dag, blev McGovern spurgt, hvorfor han mente, FBI ikke havde undersøgt DNC's computere og udført nogen kriminaltekniske undersøgelser.

»Svaret på dette er noget, som Kongressen og præsidenten bør forfølge. Det er *latterligt*, at James Comey, tidligere FBI-direktør, skulle sige, 'Åh, Demokraternes Nationalkomite ville ikke lade os undersøge deres computere'. Vi taler om en krigshandling her, ikke sandt? ... Det er embedsmisbrug! ... Var han med i denne lille operation, der var mulig gennem CIA's evne til at 'sløre'? Jeg kender ikke svaret på dette, men præsident Trump skulle kunne være i stand til at finde ud af svaret på det.«

Det er præcis, hvad Trump må gøre. Han må fastslå, hvem, der er ansvarlig; stille dem for retten; og sikre, at »ethvert træ i skoven vil falde« og nedtage alle aktiver internt i USA's efterretningssamfund, som er i stald hos Det britiske Imperium – og ligeledes dem, der er forskanset i hans egen regering, og som giver ham råd om ikke at opfylde sit kampagneløfte om at genindføre Glass-Steagall og ikke gå fuldt og helt med i Bælte & Vej Initiativet.

Briternes satsning går ud på at sikre, at, når det transatlantiske system disintegrerer – hvilket kunne ske, hvornår, det skal være – så er der ingen stabile, fungerende regeringer, der er åbne over for at vedtage de nødvendige politikker, især, hvis de presses til det af deres vælgere. Dette er grunden til, at briterne er i færd med at

destabilisere flere regeringer i hele Europa, og til, at de forsøger at gennemføre et statskup imod Trump-administrationen i USA. Og det er ligeledes grunden til, at vi må sørge for, at det mislykkes for dem.

Foto: Tidligere vicejustitsminister James Comey (venstre) sammen med præsident Barack Obama (midt) og afgående FBI-direktør Robert Mueller (højre) ved Comeys nominering til at blive den syvende direktør for FBI. 2013. (FBI photo)

Sverige: Bankopdeling igen i front på det svenske Vänsterpartiets dagsorden

24. juli, 2017 (Stockholm) – I en lang kronik i *Svenska Dagbladet* i dag kræver Ulla Andersson, økonomisk talsperson for det svenske Vänsterpartiet, bankopdeling og en række forholdsregler for at begrænse de finansielle risici for svenske skatteborgere. Under overskriften, »Jättebanker sætter Sverige i en riskfyldt position« <https://www.svd.se/jattebanker-satter-sverige-i-en-riskfyldt-position>, påpeger hun de fire store, svenske bankers enorme proportion i forhold til den svenske nationaløkonomi. »Sverige har en banksektor i en størrelse, som få andre lande har. Vi er på en tredjeplads, når man tager bankernes totale aktiver i betragtning i forhold til BNP. Kun Schweiz og Holland har større banksektorer«, skriver Andersson og påpeger, hvordan dette udgør en fare for beskæftigelsen, velfærd og statsfinanserne i tilfælde af en finanskris.

Andersson understreger, at, på trods af de nye EU-regler om bail-in, så er det skatteborgerne, der bærer hovedrisikoen.

Landets fire store banker kontrollerer 70 % af al kredit og er »forbundet til hinanden ved at eje hinandens sikrede obligationer, hvilket betyder, at, hvis en af bankerne har problemer, kommer alle de andre automatisk ind i farezonen«. Det er ligeledes tilfældet, tilføjer hun, at den implicite garanti får bankerne til at vokse sig endnu større, da de låner billigere end andre banker på markedet. Ifølge Centralbanken sparer disse fire banker SEK26 milliard svenske kroner om året.

Andersson fremfører, at spørgsmålet drejer sig om »en banksektor af enorme proportioner i forhold til landets økonomi. Finansiell stabilitet må derfor altid være i fokus«. Hun kræver en bankopdelingslov og også en offentlig undersøgelse af bankstrukturer for at afgøre, hvordan den oligopole ('få udbydere') banksektor kunne brydes op. Andre forholdsregler kræves også, fremfører hun, for at begrænse risiciene i banksektoren.

I det seneste valg i 2014 satte Vänsterpartiet bankopdeling bag spørgsmålet om den præriebrand af privatiseringer af de svenske velfærds- og skolesystemer. (Dette blev sat på spidsen for nylig, da det i denne måned kom frem, at selv registrene over de hemmelige kørekort, inklusive i politi, militær og kontraspionagetjenester, blev outsourcet til IBM's kontorer i Serbien, den Tjekkiske Republik og andre lavtlønslande i Østeuropa). Med denne artikel placerer Andersson igen bankopdeling i front og centrum af partiets dagsorden lige i rette tid, før stormløbet af en ny, international finanskrise sætter ind.

Foto: Vänsterpartiets Ulla Andersson kræver en bankopdelingslov i Sverige for at beskytte de svenske skatteborgere.

Tyskland: Landet, hvor de fattige gemmer sig

25. juli, 2017 (Paris) – Samtidig med, at den franske regering befinder sig i en proces, hvor den i Nationalforsamlingen introducerer en række dekreter, der vil gøre arbejdsmarkedslovgivningen mere »fleksibel«, valgte det franske ugemagasin, *Marianne*, i sidste uge at udgive en rapport om forarmelsen af den tyske arbejdskraft og befolkning som helhed, under Hartz 4-»liberaliseringen« af arbejdsmarkedslovgivningen.

Dette er en stor katastrofe. Tyskland, »Europas økonomiske lokomotiv, er også en af de største sektorer for lave lønninger på kontinentet. På den anden side Rhinen (set fra Frankrig) tjener 22,5 % af den arbejdsaktive befolkning under €10,50 i timen (ca. d.kr. 78), versus kun 8,8 % i Frankrig. Gemt under de enorme overskud på handelsbalancen begynder stigningen i fattigdomsraten nu at true det tyske samfunds sammenhængskraft«.

»Tyskland har nået en ny rekord siden genforeningen, med en fattigdomsrate på 15,7 %, dvs., 12 millioner mennesker«, advarede Ulrich Schneider, generalsekretær for tyske velgørenhedssammenslutninger. Selv IMF er bekymret over det og siger i sin seneste årsrapport, at, »på trods af et veludviklet sikkerhedsnet for social bistand og en stærk bedring i beskæftigelsen, kræver risikoen for relativ fattigdom fortsat opmærksomhed«. I begyndelsen af juli afslørede Hans Böckler-stiftelsen, at antallet af fattige arbejdere, dvs., som tjener under 60 % af gennemsnitsindkomsten, gik fra 2 mio. arbejdere i 2004 til 4 mio. i 2014 (9,7 % af den erhvervsaktive befolkning). Følg en

række interviews af folks vanskeligheder i det tidligere Østtyskland som et resultat af Harz IV-reformerne. »I dag er der i Tyskland tæt ved 6,6 mio. 'minijobbers' (marginalt beskæftigede, som regel på deltid og til lav løn – ofte med så lav indtægt, at der ikke betales skat – typisk inden for detailhandel og hushjælp, -red.), og der er 4,4 millioner, der er modtagere under Hartz IV.«

Ophavsmanden til denne politik var daværende kansler Gerhard Schröder, der besluttede at gennemføre en kraftig afregulering af arbejdsmarkedet med det formål at gøre »arbejdsløshed mindre attraktiv end arbejde«. Sammen med disse politikker eksploderede »minijobs« og »vikariater« og »arbejdskontrakter«, som ligger tæt på de »projektkontrakter«, som Macron håber at udvide. Hartz IV fremskyndede »forarmelses-processen«. Ingen, der har mere end €9.750 (ca. 72.500 d.kr.), har imidlertid ret til at tage disse jobs. »Dette er grunden til, at 70 % af de arbejdsløse i Tyskland, i modsætning til 45 % i gennemsnit i resten af Europa, lever under fattigdomsgrænsen.« Schröder lykkedes med at skabe det, han i Davos kaldte »de bedste lavtløns-jobsektorer i Europa«. Tysklands pensionerede befolkning er endnu mere forarmet, hvilket selv Bertelsmann Stiftelsen er enig i: »Frem til 2036 vil 20 % af de nye pensionister være fattige«.

Det værste ved det hele er, at ingen taler om det! »'Her er fattigdom ikke som i Kolkata, hvor folk dør på gaderne. Fattigdom i Köln, f.eks., er godt skjult. De gemmer sig, fordi de er mere skamfulde over at leve i fattigdom, når de lever i et samfund, der er rigt, og der ikke er meget solidaritet', forklarede Christoph Butterwegge, tidligere præsidentkandidat for Die Linke.«

Artiklen slutter med at sige, at regeringen ventede med at offentliggøre sin rapport i hele halvandet år til begyndelsen af 2017, fordi Merkel krævede fjernelsen af flere dele, der rejste de negative konsekvenser af fattigdom i forhold til økonomisk vækst, eller beskæftigede sig med manglen på

politisk repræsentation af de fattige. Merkel fik f.eks. fjernet følgende sætning: »I Tyskland stemmer de fattige i gennemsnit mindre (65 %) end de rige (90 %). En forskel på 25 point mod kun 11 point i Frankrig (81 % mod 92 %).

Hvad der må gøres, før et nyt bankkrak slår til

Leder fra LaRouche PAC, 24. juli, 2017 – Advarslen om endnu et ødelæggende bankkrak i Europa og USA inden årets udgang, som fremførtes af *EIR* i maj og på et møde mellem medlemmer af Europaparlamentet i begyndelsen af juli, er i færd med at blive en overhængende fare. Det kræver en mobilisering til handling for at stoppe det.

Det italienske banksystem, der netop har måttet igennem tre, store bank-bailouts i kombination med »bail-ins« (eksproprieringer) af uheldige bankkunder, forsøger at rejse kapital, det ikke kan rejse, for at forhindre et potentielt kollaps, der kunne trække Tysklands banker med i faldet. Banker med hjemsted i USA har en eksponering på \$2 billion til dette truende kollaps af dårlige lån og endnu værre derivater, centreret omkring City of London.

Disse Wall Street-banker, ustraffet og givet bailouts siden 2008, har hurtigt opbygget bobler af selskabslån og kommercielle ejendomsderivater, der er større end de bobler af ejendomslån, der dengang nedsmeltede; raten af udeblevne betalinger på lån, og raten af bankerotter, stiger nu skarpt i disse bobler. En bange Federal Reserve har, endnu, ikke sat rentesatsen tilstrækkeligt op til at udløse det krak, som f.eks. IMF advarer om; men, ved at udsætte denne udløser af

krakket, bliver det blot endnu mere økonomisk ødelæggende, når det kommer.

Præsident Trumps politik for samarbejde med Rusland og Kina, for fred og gensidig fordel, er rigtig og må forsvares imod alle de angreb, han af denne grund udsættes for. Men, denne politik vil ikke overleve et nyt transatlantisk finanskraks kaos. Og han har ikke de økonomiske genrejsningsplaner for Amerika, han sagde, han havde, til at afværge et sådant krak.

Der må meget hurtigt mobiliseres til handling, sluttelig fra det amerikanske folk og deres organisationer.

Det første, der må ske, er, at en Glass/Steagall-opdeling af kommerciel bankpraksis og investeringsbankpraksis må vedtages, med omgående ikrafttræden, for at bryde Wall Streets gigantiske spekulationskasinoer op.

Lige siden Glass/Steagall-loven begyndte at blive nedbrudt for 50 år siden, har Wall Streets banker og fonde – og altid med deres farligste operationer i London! – redet økonomien som en mare, en økonomi, der ikke kan vokse uden finanskrak, og som, siden 2008, ikke kan vokse i det hele taget. Glass/Steagall-opdelingen må begynde nu, for at forhindre det nye, truende bankkrak.

Dernæst må der udstedes kredit fra en national, statslig kreditinstitution – se artikel af *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, »The Lost Art of the Capital Budget«[1], der er genoptrykt i *EIR* af 21. juli – snarlig kredit i billionklassen, med en løbetid på 20-25 år og til lave renter.

Formålet er højteknologiske investeringer i ny, mere produktiv *infrastruktur*, der kan erstatte den amerikanske økonomis aldrende ledbånd, øge produktiviteten og atter skabe produktiv beskæftigelse. Det kan ikke, og vil ikke blive, gjort gennem privat investering. Præsident Trump må lære dette, og Wall Street-folk omkring ham, såsom finansministeren (Mnuchin), må gå.

En storstilet udvidelse af USA's rumforskningsprogram vil være drivkraften bag denne genrejsning sådan, som præsidenten har erklæret i et budskab via fjernsyn i marts måned.

Men, at konfrontere dette truende finanskrak, og at imødegå denne nødsituation gennem handling, afhænger nu primært af, at det amerikanske folk faktisk stiller krav om disse handlinger, som om vi befandt os i de sidste uger af en præsidentvalgkamp.

Dernæst vil præsidentens plan om at samarbejde med Kina og Rusland blive en enorm fordel, der især vil udspringe af det storslåede »win-win«-byggeprojekt – Beijings Nye Silkevej i hele Eurasien og Afrika. Lad sådanne højhastigheds-jernbanekorridorer, f.eks., blive bygget i hele Nordamerika. USA er potentielt en fuldgyldig partner i Bælte & Vej Initiativet.

Foto: En statue på spiret af Duomo-katedralen i Milano, Italien, skuer ud over den indre by og finansdistrikt. (Photo:(Stefano Stabile / Wikimedia Commons / CC BY-SA 3.0)

[1] Førsteudgaven kan læses her: http://www.larouchepub.com/lar/2007/3402art_capital_bdgt.html

**Grækernes fødevareindtagelse
faldet med 27 procent
samtidig med,
at kreditorer bliver fede på**

profit fra bail-out

20. juli, 2017 – En rapport, udfærdiget af Bank of Greece – den græske nationalbank – afslørede, at den græske befolknings indtagelse af fødevarer er faldet med 27 % siden 2010, da bail-out begyndte. Samtidig rapporterer Deutsche Bundesbank – den tyske centralbank – at den har tjent profitter på over €1,5 mia. fra den græske bail-out! Den græske nationalbanks rapport er i sandhed chokerende. Alt imens grækere har mindre mad at spise, er deres disponible indkomst kollapset med 40 %, ødelagt af arbejdsløshed, højere skatter og nedskæringer i pensioner og lønninger. Nettoindkomsten kollapsede med 26 % i takt med, at folks opsparinger faldt dramatisk mellem 2009 og 2014. Kun 13,5 % af de adspurgte kunne sige, at deres indkomst var større end deres udgifter, sammenlignet med 21 % i 2009.

Og samtidig med, at grækerne spænder livremmen ind, så bliver landets internationale kreditorer federe af store profitter. Ifølge den tyske avis *Süddeutsche Zeitung*, og som det rapporteres i *Protothema*, indikerer statistikker fra det tyske Finansministerium, at Tyskland har tjent €1,34 mia. i profitter på lån til Grækenland siden 2009. Disse profitter inkluderer €393 mio., som den tyske regerings Kreditanstalt für Wiederaufbau tjente på rentebetalingen på et €15,2 mia. stort lån, det udstedte til Athen i 2010. Den første plan for Eurozonens bankers opkøb af græsk statsgæld indbragte Bundesbank en profit på €952 mio.

Man havde aftalt, at disse profitter ville blive returneret til Grækenland, men, iflg. *Protothema*, blev aftalen suspenderet i 2015, da den Syriza-ledede regering kom til magten, tilsyneladende som en form for straf. Dette blev endda rapporteret i den franske finansavis, *Les Echos*.

På trods af den kendsgerning, at Athen har overholdt alle kreditorernes krav, er hverken aftalen om returnering af renterne på gælden blevet genoprettet, ligesom den lovede

gældssanering heller ikke har materialiseret sig, primært pga. Berlins politik, og især finansminister Wolfgang Schäubles politik.

Foto: På dette foto står folk i kø for at komme ind i en gymnastiksal for at få et gratis julemåltid for de hjemløse og fattige i Athen, 25. dec., 2014. Og, som det ses af billedet, omfatter dette altså også børn.

Ny bankkrise inden årets udgang?

Bankkunder og pensionister bliver ofret for spekulationssvindl!

Af Helga Zepp-LaRouche

Vælgerne gør klogt i at anskueliggøre den brutalitet, med hvilken pensionerne i det amerikanske midtvesten bliver halveret, og de italienske bankkunder bliver eksproprieret. Hvis det kommer til et stort krak – og der bliver flere og flere tegn på dette – bliver befolkningens livsopsparinger, såvel som dens levebrød, skrappelløst ofret.

Der findes kun ét middel mod dette: Det transatlantiske finanssystem må, i hvert eneste land, fuldstændig reorganiseres gennem en Glass/Steagall-bankopdeling, før det kommer til et kollaps. De tyske vælgere, der skal beslutte sig den 24. september, bør nøje tænke over, at BÜSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität; Borgerrettighedsbevægelsen

Solidaritet, det tyske, politiske parti, som Helga Zepp-LaRouche er formand for, -red.) er det eneste parti, der overhovedet advarer om denne krise og har en løsning på denne krise parat.

Download (PDF, Unknown)

EIR: Ny, værre bankkrise ved årets udgang?

Følgende artikel forekommer som en lederartikel i seneste nummer af Executive Intelligence Review:

*EIR, 13. juli, 2017 – Marco Zanni, uafhængigt medlem af Europaparlamentet fra Italien, blev i går interviewet af det anti-etablisement, USA-baserede website, *Rogue Money*, af sitets stifter »V, Guerilla-økonomen«, sammen med *EIR's* Harley Schlanger. Zanni fokuserede på to punkter: EU-bankernes og EU-økonomiernes overordnede svaghed, der kræver bankreform, med begyndelse i en Glass/Steagall-bankopdeling, og betydningen af den amerikanske præsident Trumps G20-topmøde med den russiske præsident Vladimir Putin.*

Med hensyn til EU og euroen, gennemgik Zanni Italiens kollapsende økonomi for at belyse det overordnede problem. Han sagde, det er ukorrekt at tale om økonomisk genrejsning i Eurozonen – man kan ikke stole på de erklæringer, der kommer fra den Europæiske Kommission eller den Europæiske Centralbank (ECB). Alt imens ECB's udpumpning af likviditet midlertidigt kan have reddet nogle store banker fra fallit, så skete det på bekostning af realøkonomien samtidig med, at det ikke gjorde noget som helst for at adressere de systemiske problemer i

Europas For-store-til-at-lade-gå-ned-banker ('TBTF-banker').

I Italien og Spanien er den reelle arbejdsløshedsrate 20 %, og realindkomsten er på 1999-niveau. Den nylige bail-out/bail-in (hhv. 'statslig bankredning' og 'ekspropriering af visse typer bankindsud', -red.) af to venetianske banker og Monte dei Paschi-banken viser den svindelagtige natur af ECB's politik og belyste den kendsgerning, at mange banker ligger inde med uerholdelige niveauer af gæld i form af insolvente lån og derivatobligationer. Der er en voksende vrede i befolkningen mod den Europæiske Kommission og ECB, såvel som også mod den italienske regering for at bøje sig for dem.

Zanni sagde, at der er tiltag i Europaparlamentet, og især i det italienske parlament, i retning af at vedtage en politik for bankreform, som omfatter en Glass/Steagall-bankopdeling, og som hans gruppe støtter. Hvis dette imidlertid ikke sker, forudsiger han en ny, mere alvorlig bankkrise ved udgangen af dette år eller i begyndelsen af 2018 og siger, at dette kunne føre til en italiensk exit af euroen.

Forespurgt om sit syn på Putin/Trump-mødet sagde Zanni, at han har fulgt Putin »med stor interesse«. Han har et »meget positivt syn« på Trump/Putin-mødet. »Det er ikke hele Europa, der er imod Trump, som medierne prøver at få det til at lyde.« Han sagde, at Europa har brug for stærke, økonomiske relationer med Rusland og Kina, og Trump handler i denne retning. Der er nu en stor mulighed for at skabe samarbejde mellem Europa og Rusland, med Trump som drivkraft, og for at forlænge dette også til Asien.

Zanni sluttede med at sige, at Europa må have fungerende, suveræne stater, i modsat fald vil det mislykkes.

Interviewet[1] vil blive opslået i morgen. *Rogue Money*-websitet følges stærkt af anti-etablissement-netværk, og dets interviews udlægges ofte af andre. Det har et ugentligt, 20 minutter langt interview med Schlanger og opslår hyppigt

materiale fra LaRouchePAC, med links til siden.

[1]

<http://www.roguemoney.net/2017/07/13/exclusive-interview-with-marco-zanni-and-harley-schlanger/>

<https://www.youtube.com/watch?v=msiF-NVuJGE>

(35 minutter).

Tysklands udenrigsminister Gabriel: Tiden er inde til en politik for Ny Detente over for Rusland

19. juli, 2017 – Den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel, der tidligere udtrykkeligt har støttet mødet mellem Trump og Putin i Hamborg som værende i Tysklands interesse, har nu krævet en ny fremgangsmåde over for Rusland og siger til magasinet *Focus*: »Hvorfor kan vi ikke vove at lægge et nyt fundament for politikken for nedrustning og våbenkontrol, i stedet for at haste ind i et gigantisk våbenkapløb?... Selv om det går imod mange ting nu om stunder, så støtter jeg passioneret ideen om en ny øst-politik og en politik for detente.«

Han tilføjede, at han gerne så færre spændinger i relationerne mellem Moskva og Berlin, men sagde, at den ukrainske krise først bør løses for at skabe et klima for mere venligtsindede relationer mellem de to lande.

Gabriel anbefalede, at »alle« indtager en venligere fremgangsmåde over for Rusland og forsøger at forstå Moskvas holdning i en række internationale spørgsmål.

»Putin er skuffet over Vesten. EU afholdt forhandlinger med Ukraine om associering uden at drøfte spørgsmålet med Rusland«, sagde Gabriel og tilføjede, at »der i Rusland er mange skuffede forventninger til Tyskland«.

Han opfordrede desuden til en ændring af sanktionspolitikken: »I overensstemmelse med EU-beslutningen, skal Minsk-aftalerne gennemføres 100 procent, før sanktionerne [mod Rusland] kunne løftes 100 procent. Jeg mener, det er urealistisk. Det ville have været rigtigt, gradvist at fjerne sanktionerne for at vise, at vi bør tage skridt hen imod fred... Til trods for den kendsgerning, at der nu er mange argumenter imod det, er jeg fortaler for den nye øst-politik og politikken for at løse spændinger.«

Udenrigsministeren krævede en gradvis, trin-for-trin ophævelse af sanktioner som resultat af hver eneste, positive udvikling, der sker i den ukrainske krise, og uanset, hvor lille denne udvikling måtte være. Han tilføjede, at Europa bør »demonstrere, at bevægelse hen imod fred betaler sig«. Rusland har været en pålidelig og fornuftig partner, især inden for gassektoren, og samarbejde med Rusland i dette felt er gavnligt for Europa, tilføjede Gabriel. Han kritiserede det amerikanske [Senat] for dets forsøg på at hæmme handel med gas mellem EU og Rusland, og for at tvinge Europa til at købe amerikansk gas i stedet. Gabriel sagde, at amerikansk udenrigspolitik ikke bør blive til en »forlængelse af USA's økonomiske politik«.

»Det er totalt uacceptabelt«, sagde han, »at [USA] driver Rusland yderligere ud i hjørnet ved at presse russiske gasselskaber ud af Europa og tvinger europæerne til at købe amerikansk gas«, hvorved han refererer til en nylig, amerikansk lov, der truer med at straffe europæiske selskaber,

der deltager i byggeriet af en russisk gasledning under Nord Stream 2-projektet. »Spørg de franske, østrigske eller hollandske industrier – de ønsker alle projektet, fordi Rusland er en pålidelig gastransportør, der tilbyder rimelige priser [for sine tjenester]«, tilføjede han.

Gabriel understregede, at det er muligt at diskutere omstridte spørgsmål med den russiske præsident, Vladimir Putin.

»Han forsvarer Ruslands interesser og har sit eget synspunkt om konflikten [i Ukraine]«, sagde han og tilføjede, at den russiske leder ikke desto mindre er en mand, med hvem omstridte problemer kan diskuteres, klart og utvetydigt. »Det er grunden til, at jeg sætter pris på samtaler med ham.« Det er vigtigt at forstå Rusland synspunkt, understregede Gabriel.

Foto: Tysklands udenrigsminister, Sigmar Gabriel.

Tidligere russisk økonomiminister Viktor Suslov advarer Ukraine om mørk fremtid med EU

18. juli, 2017 – Den tidligere russiske økonomiminister Viktor Suslov, der er fra Ukraine, advarede Ukraine om de planer, som de vestlige magter, deres regering er i alliance med, har. Interviewet, der blev udgivet på den ukrainske nyhedssite 2000.ua, er blevet opsummeret af Sputnik.

Suslov sagde, at Vesten anskuer Ukraine for at være en »rambuk« mod Rusland. »Vesten vil forsyne Kiev med

dødbringende våben, gratis, og vil influere ukrainsk ungdom ved, blandt andet, at omskrive konfliktens historie.«

Suslov advarer om, at Vesten ikke vil genopbygge Ukraine økonomisk. Økonomisk politik er blevet overtaget af den Internationale Valutafond (IMF), og Suslov formaner, at intet land, der følger IMF's »reformer«, er blevet en højt udviklet, fremgangsrig industrination. Han sagde, at Ukraine bør indse, at det vil blive forvandlet til resurse- og råmaterialekoloni for Vesten.

Selv om nationer tilknyttet NATO har gennemtvunget sanktioner mod Rusland, fordi Donbass og Krim gennem valg ønskede at blive skilt fra Ukraine, hævder Suslov, at både den ukrainske regering og de vestlige nationer ønskede denne adskillelse. Den ukrainske regering ønskede at afslutte konkurrencen om magt fra de pro-russiske styrker i de regioner, der trådte ud. De transatlantiske nationer ønskede at fjerne konkurrence fra eksporten af ukrainsk kul og stål. Af denne grund opmuntrede de Ukraine til at indføre blokade mod import af kul og stål, som udbryderstaterne stadig leverede. USA var tilfreds med at bruge Krims genforening til at angribe Rusland.

Suslov rapporterer, at ukrainsk industri er ved at kollapse, og der er nedgang i skatteindtægter. Halvfems ukrainske kommercielle banker er lukket. Finansindtægter vokser, men de holder ikke trit med priserne for fødevarer, forbrugsvarer, energi og andre fornødenheder. Der er en massiv omfordeling af offentlig rigdom til fordel for oligarker, monopolister og korrupte myndigheder.

Suslov siger, at der ikke kommer nogen hurtig genrejsning af den ukrainske industri, fordi den er designet til at fungere sammen med den russiske økonomi. Vesteuropas og USA's tekniske krav kan ikke imødekommes uden en storstilet genopbygning og optimering af værktøjer.

Foto: Viktor Suslov.

Rettelse: I Schiller Instituttets Nyhedsbrev af 24. juli er vi desværre kommet til at kalde Viktor Suslov for tidligere russisk udenrigsminister. Han er tidligere russisk økonomiminister. Vi beklager fejlen. (-red.)

Schiller Instituttet optræder på Ny Silkevejskonference i Beograd, Serbien

Schiller Instituttet og den rolle, dets stifter Helga Zepp-LaRouche spiller, optrådte på en konference den 12.-13. juli, »Den Nye Silkevejs initiativer – resultater og udfordringer«, i Beograd, Serbien. Konferencen var arrangeret af Instituttet for International Politik og Økonomi (IIPE) i Serbien, og af det Kinesiske Samfundsvidenskabelige Akademis Institut for Europæiske Studier (CASS), som en opfølgende begivenhed til instituttets første konference ved Donau sidste år i juni, under den kinesiske præsident Xi Jinpings besøg.

Konferencen blev åbnet af professor, dr. Vladimir Popović, statssekretær for Ministeriet for Undervisning, Videnskab og Teknologisk Udvikling; prof., dr. Žarko Obradović, præsident for den Serbiske Nationalforsamlings Udenrigskomite, og Kinas ambassadør til Beograd, Li Manchang, samt Huang Ping, direktør for 16+1 (16 central- og østeuropæiske lande plus Kina). Der blev fremlagt rapporter fra serbiske regeringsfolk, netværk af tænketanke plus 50 andre eksperter fra Kina, Serbien, Bosnien-Hercegovina, Polen, Bulgarien, Rumænien, Rusland, USA og Tyskland. Ambassadør Li beskrev Bælte & Vej Initiativet (BVI) som et hus, bygget af Kina, med interiøret designet af husets beboere.

I begyndelsen af den første session introducerede konferencearrangør Duzsko Dimitrijevic Elke Fimmen fra det tyske Schiller Institut og *EIR*, der talte om »Den Nye Silkevej – dens strategiske betydning for verdensfred«. Hun satte fokus på Helga Zepp-LaRouches deltagelse i Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, 14.-15. maj, og Helgas beskrivelse af det som en »meget harmonisk begivenhed«, der eksemplificerede et nyt, globalt paradigme for win-win-samarbejde, der erstattede geopolitik. Fimmen illustrerede sine bemærkninger ved at vise et verdenskort fra den netop udgivne, tyske oversættelse af den berømte *EIR* Specialrapport, *Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*.

Fimmen fokuserede på opsvinget i samarbejde i opløbet til G20-topmødet i Hamborg 7.-8. juli, på hvilket møde vi så det historiske møde mellem præsidenterne Vladimir Putin og Donald Trump, og begge disses fortsatte samarbejde med præsident Xi Jinping. Hun sagde, at samarbejdet mellem disse tre åbner døren for et nyt paradigme for fred og udvikling, der kan forvise sult, fordrevne befolkninger og farerne ved krig og finansiell ulykke til støvede historiebøger.

Blagoje Babic, fra det Serbiske Videnskabs- og Kunstakademis Komite for Økonomisk Videnskab, talte om »Den Nye Silkevej – respons til den kinesiske økonomis udfordringer«, hvor han talte stolt om at følge fr. LaRouches 26 år lange kamp for at etablere den Nye Silkevej som den globale politik, den nu er blevet til. Andre talere forklarede, hvordan BVI åbner for fremgang for alle, og hvordan dette kan ekspandere i takt med, at Silkevejen i rummet fører den menneskelige ånd hinsides vor Jords begrænsning.

Foto: Elke Fimmen fra det tyske Schiller Institut. Elke Fimmen er desuden næstformand i det tyske, politiske parti BÜSo, der har Helga Zepp-LaRouche som formand. Foto fra 2012.

Den tyske Körberstiftelse vært for Sergei Lavrov i en ligefrem dialog

17. juli, 2017 – Den tyske Körberstiftelse (Körber Stiftung) holdt et møde den 13. juli i Berlin, der så deltagelse af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, lederen af München Sikkerhedskonferencen Wolfgang Ischinger, Alexander Rahr fra Tysk-Russisk Forum, tidligere tyske udenrigsminister Joschka Fisher, samt andre, og frembød en mulighed for en ligefrem diskussion, hvilket fandt sted, som det ses af rapporten fra Sputnik.

Alexander Rahr sagde, »For mig var det vigtigt, at udenrigsminister Lavrov fik lejlighed til at tale om den russiske narrativ om begivenheder i en hel time. Det russiske synspunkt afvises ofte af Vesten som propaganda, men i dag ... lykkedes det os at få en dialog ... Vi må finde en fælles løsning på Syrien. Vi har ligeledes brug for en fælles, europæisk sikkerhedsstruktur. Vi har brug for at forsøge at integrere Rusland i disse processer.«

Minister Lavrov kommenterede Ischingers beskrivelse af den russiske udenrigspolitik som »en katastrofe«, i et nyligt interview i *'Kommersant'*.

»Jeg ser, at hr. Wolfgang Ischinger er blandt tilhørerne«, sagde Lavrov. »Jeg har for nylig læst hans interview til en russisk avis, hvor han sagde, at Ruslands udenrigspolitik var en 'katastrofe'. Gad vide, hvordan han ville beskrive den politik, som de, der har gennemført scenariet i det større Mellempøsten, i Irak, Syrien, Libyen og Yemen, har ført. Ville

han mon beskrive det som en triumf?» Dernæst responderede Lavrov til Ischingers kommentarer og sagde, at USA og dets allierede »foretrækker at udråbe sig selv som de eneste vindere ... De traf deres valg til fordel for at ændre skillelinjerne op mod vore grænser – gennem udvidelsen af NATO og dernæst gennem gennemførelsen af EU 's program for Partnerskab mod Øst ... hvor de præsenterede deres østlige partnere for dilemmaet om at vælge enten Rusland eller Vesten«.

Sluttelig understregede Lavrov ligeledes: »De, der kendere russere, vil forstå, at det ikke ligger i vores natur at blive fornærmede eller bære nag til nogen. Hvis og når EU finder det nødvendigt at vende tilbage til normale relationer med Rusland, vil vi gengælde tjenesten og fremme samarbejde i det tempo og i den grad, som vore partnere er parat til at leve op til. Men jeg tror, vi vil bevare et 'sikkerhedsnet' mod eventuelle nye tilbagefald til konfrontation.«

Sergei Lavrovs tale kan høres her – begynd 16:40 min. – med engelsk voiceover.

**RADIO SCHILLER den 18. juli
2017:
Fremskridt i Syrien og**

Nordkorea; men nu skal LaRouches Fire Økonomiske Love gennemføres, plus en rapport om Carnegie Hall-koncert i NYC til minde om Sylvia Olden Lee

Med næstformand Michelle Rasmussen

Læs her en anden rapport om koncerten:

I New York City, i det historiske Carnegie Hall, blev en stor kunstner og digter æret med en koncert i anledning af hendes 100-års dag: Sylvia Olden Lee, der blev født på dagen for koncerten, den 29. juni, i 1917. En hyldest til hendes minde og til forevigelse af hendes levende eftermæle blev sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, med deltagelse af Schiller Instituttet, for et totalt fuldt hus og et publikum, der var passioneret involveret i mindet om og fejringen af arven efter denne utrolige kvinde.

Koncerten, »En hyldest til Sylvia Olden Lee, mester-musiker og lærer« bestod af arier, der blev sunget af førende elever af Sylvia Olden Lee i hele USA, og som nu er førende operasangere, og af mennesker, som hun havde rørt, og som havde lært af hende og levet ved hendes side. Den verdenskendte Simon Estes sang også. Der var arier og lieder af Verdi, Donizetti, Brahms, Schubert; men der blev også sunget afroamerikanske spirituals, der var så stor en del af arven efter denne kvinde. Sylvia Olden Lee, der var den første afroamerikanske stemmetræner, som blev ansat af Metropolitan Opera. Hun skabte ligeledes muligheden for, at

operasangerinden Marian Anderson kunne bryde farvebarrieren og blive den første, sorte sanger til at synge på Metropolitan Opera, med mange andre, der sidenhen fulgte. Der var også udvalgte korstykker af spirituals, der blev sunget af et 220-mand stort kor, der omfattede Schiller Instituttets kor, og som også sang Ave Verum Corpus af Mozart og Halleluja-koret fra Beethovens Kristus på Oliebjerget. Det var en absolut fantastisk musikalsk begivenhed, men også en begivenhed, der bærer vidnesbyrd om den menneskelige sjæls udødelighed. For jeg tror, at, som alle, der deltog i denne hyldestkoncert kan fortælle jer, så blev Sylvia Olden Lee ikke blot mindet på denne koncert; hun var fysisk og åndeligt til stede for dem, der var samlet i dette lokale til hendes ære.

POLITISK ORIENTERING den 13. juli 2017: Trump-Putin succesmøde midt i tysk G20-fiasko. Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg

»Velkommen til det fortsatte drama, hvor vi forhåbentlig er i gang med at skrive nye, meget mere spændende kapitler i menneskehedens historie; specielt på baggrund af det meget succesrige møde, der fandt sted i fredags mellem Donald Trump og Vladimir Putin, [i] kulissen af et ellers rimelig forfærdeligt G20-topmøde, der fandt sted i Hamborg. At rammerne for G20-topmødet var frygteligt, når det blev holdt i

Tyskland, var ikke særlig overraskende. Der var ligesom blevet lagt op til – lang tid forinden, det sidste år, har man i Tyskland ikke snakket om andet, end at, nu skulle man få klimapolitikken tilbage på dagsordenen; det her skulle være mødet, hvor vi ligesom skulle re-fokusere, komme væk fra det her med diskussion om økonomi og udvikling og alt det her pjat, som Kina snakker om, og så komme tilbage til det, der virkelig betyder noget, nemlig, hvorledes vi kan få lagt skatter og afgifter på og reduceret menneskets aktiviteter her på jorden, således, at vi kan mindske mængden af CO₂ i atmosfæren; ja, ikke menneskemængden af CO₂ i atmosfæren, for det har vi mennesker jo ikke rigtig magt til at gøre måske; men i hvert fald måske reducere den menneskelige udledning af CO₂ med en eller anden brøkdel, og på den måde, håber vi, måske påvirke Jordens klima om hundrede år. Som jo er hele denne klimadagsorden, som har fyldt ufattelig meget, og som det jo var meningen skulle overtage alt her ved COP15-mødet her i København i 2009, og det skete heldigvis ikke. Og vi her på kontoret er meget stolte af, at vi var meget aktive desangående; at vi stod ude i bitter kulde foran Bellacentret og uddelte flyveblade i hobetal om, at det, klimadagsordenen drejede sig om, det var ikke at forbedre Jordens klima; det var at reducere antallet af mennesker her på Jorden. At det her var god, gammeldags malthusiansk politik; at man brugte CO₂ som en undskyldning for at sige, at vi skulle begrænse den menneskelige aktivitet her på Jorden; at vi skulle forhindre udvikling ... «

Hør mere:

Video 2. del:

Lyd:

USA-RUSLAND-KINA SAMARBEJDE OM ET NYT PARADIGME. Nyhedsorientering juli 2017

Som mange deltagere i og iagttagere af verdensbegivenhederne for længst har opdaget, så er størstedelen af de gængse nyheder »fake news«, der primært har til formål at aflede opmærksomheden fra de store problemer, som verden står overfor, og frem for alt de løsninger, der findes til dem: Det nye paradigme, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i næsten et halvt århundrede, og som Kina med russisk og international opbakning har præsenteret som Bælte & Vej Initiativet. Med Trumps succesrige møde med Putin ved G20-topmødet i Hamborg er muligheden for en aktiv amerikansk deltagelse i dette russisk-kinesiske samarbejde for fred ved at blive en reel mulighed. Den manglende dækning af disse revolutionerende begivenheder kan dette nyhedsbrev forhåbentlig være med til at råde bod på – inklusiv nyheden om den danske støtte til Bælte & Vej Initiativet, som Karen Ellemann udtrykte på statsministerens vegne (se bagsiden) ved den historiske konference i Beijing den 14.- 15. maj, og som de danske medier har forbigået i tavshed.

Download (PDF, Unknown)

Det bedste resultat af G20-

topmødet var mødet mellem Putin og Trump. Artikel af Helga Zepp- LaRouche.

8. juli, 2017 – Præsidenterne for de to største atommagter i verden, Donald Trump og Vladimir Putin, har holdt deres første, personlige møde inden for rammerne af G20-topmødet i Hamborg, og iflg. udtalelser fra den amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson »var der en god kemi« og samtalen var konstruktiv, hvilket også blev understreget af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov. Og Trump udtalte: »Vi ser frem til mange positive ting, der vil ske for Rusland og USA, og for alle berørte.«

Rent konkret blev der truffet beslutning om en våbenstilstand i Syrien og en ny kommunikationskanal for Ukraine, og der blev bl.a. talt om Nordkorea, terrorisme, cyber-sikkerhed og nye ambassadører. Hvem, der for alt i verden kerer sig om verdensfred, kunne ikke føle sig dybt lettet over dette resultat, der naturligvis må følges op af yderligere samarbejde? Kun hårdkogte krigsmagere og bagtalende redaktører, som dem i *Washington Post*, kunne ikke skjule deres ærgrelse over, at de to ræve – sagt i al respekt – har udmanøvreret det transatlantiske, neoliberale *establishment*. For, netop for at forhindre denne form for amerikansk-russisk samarbejde, som Trump havde lovet under sin valgkampagne, havde de britiske og amerikanske efterretningstjenester, hvis poster stadig var besat af folk fra Obama-administrationen, spillet et aftalt spil med eventyret om »Russia-gate«.

Bortset fra dette fremragende møde, viste G20-topmødet i Hamborg atter engang, at den neoliberale globaliserings gamle, økonomiske models skrøbelighed ikke kan skjules ved hjælp af

et dekoreret udstillingsvindue. Forbundskansler Merkel havde tydeligvis tænkt sig, at Hamborg skulle være dette udstillingsvindue, som »Verdens Port«, som symbol på den globale frihandel.

Og hvad kom der så ud af det? 130 millioner euro til en foranstaltning, hvor 'sherpaerne' (dvs. regeringers chefforhandlere ved arrangementer såsom G20, -red), i betragtning af den manglende, indholdsmæssige overensstemmelse mellem G20-statslederne, i sidste øjeblik måtte tinge om formuleringen af slutkommunikatet, i hvilket klimaspørgsmålet praktisk talt simpelt hen blev udeladt. Ingen diskussion om, og da slet ingen løsning på, et globalt finanssystem, hvis himmelråbende uretfærdighed gør kløften mellem fattig og rig stadig større, og imod hvilket den fredelige del af demonstranterne protesterede, og hvor en krise, værre end i 2008, hvert øjeblik kunne indtræffe.

Til omkostningerne må man desuden henregne et par millioner til de skader, som de formummede voldsmænd har anrettet – biler i brand, smadrede butiksruder, plyndrede butikker osv., for slet ikke at tale om lægeudgifter til de over 230 tilskadekomne politibetjente og et ukendt antal yderligere personer. Hvordan kunne det dog komme til en så katastrofal fejlvurdering af sikkerhedssituationen? Indenrigsminister de Maziere havde fyndigt erklæret, at enhver vold ville blive kvalt i fødslen. Det så vi sandelig.

I maj havde Hamborgs indenrigsminister Andy Grote ret så arrogant meddelt: »Det er en chance for, at regeringschefer med en autokratisk, populistisk baggrund forstår, hvordan et levende, demokratisk samfund fungerer, og hvor dybe uoverensstemmelserne er«; »I princippet er det en festival for demokratiet«, og »G20-topmødet bliver også en demonstration af moderne politiarbejde«. Talsmand for regeringen, Steffen Seibert, erklærede ligeledes i 2016, at terrænet opfylder alle »logistiske og sikkerhedstekniske krav« for et G20-topmøde.

Hamborgchefen for det Tyske Politiforbund, Jan Reinecke, giver udelukkende politikken skylden for de talrige tilskadekomne politibetjente og ødelæggelserne i byen: »Hamborg burde aldrig have været åstedet for G20-topmødet.« Det havde han ret i. Det, der tydeligvis var tænkt at være en strålende iscenesættelse for Merkels verdensdiplomati – en ønskeopvisning, der forhindrede en vurdering af sikkerhedssituationen – er gået godt og grundigt galt.

Det er naturligvis et spørgsmål, hvordan det overhovedet kunne komme til en så eklatant fejlvurdering af en del af demonstranternes potentiale for vold. I betragtning af den totale udspionering af verdens befolkning, som udføres af NSA, GCHQ og deres diverse samarbejdsaftaler med BND (den tyske efterretningstjeneste) og andre europæiske tjenester, undrer det dog meget, at politikken i den grad kunne blive fanget på den forkerte fod. Endnu mere aparte er den allerede nævnte indenrigsminister Grotes argument om, at politiet ikke greb ind, da bøllerne i Hamborg-bydelen Schanzenviertel rasede, fordi der var »fare for betjentenes liv og lemmer«. Når staten ikke længere kan sikre sine borgeres sikkerhed, har den mistet magtmonopolet.

Forløbet af dette G20-topmøde burde være en anledning for alle til at reflektere over præmisserne for den aktuelle politik. Kan et navn som G20 overhovedet frembringe løsningen på denne verdens eksistentielle udfordringer, når de såkaldte 'sherpaer', i stedet for at blive enige om principper, doktorerer på formuleringer, der skal tapetsere hen over modsætningerne? G20, der blev grundlagt i 1999, har allerede under systemkrisen i 2008 vist sig at være ude af stand til at drage fordel af dette øjeblik til en virkelig reorganisering af det allerede dengang bankerotte finanssystem. I stedet for blev, på G20-topmødet i Washington den 15. november, 2008, sporskiftet indstillet for politikken med den vidunderlige forøgelse af likviditet, der er associeret til al den uretfærdighed, som har befordret den globale revolte imod

denne politik – fra Brexit over præsident Trumps valgsejr og til den italienske befolknings nej under folkeafstemningen om forfatningsændringen, og frem til den fredelige del af protesterne mod G20-topmødet.

En helt anden model for samarbejde mellem staterne blev netop for nylig demonstreret på Silkevejs-topmødet, det såkaldte »Bælte & Vej Forum«, der fandt sted i Beijing i maj måned. Her deltog 110 nationer i en konference, hvor grundlaget var det gensidige samarbejde på basis af et win-win-samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej. Dette initiativ har mange aspekter, som f.eks. opbygningen af den internationale infrastruktur, opbygningen af industri og landbrug, samarbejdet om videnskab og forskning, kulturel udveksling og samarbejde omkring rumfart, for nu at nævne de vigtigste områder.

Fordi denne model drejer sig om et samarbejde omkring reelle principper, der tager de gensidige interesser i betragtning og generelt etablerer et højere fornuftsplan, fungerer det på en harmonisk måde. Lykkeligvis er det i færd med at blive gennemført.

Ud over topmødet mellem Trump og Putin, var der en yderligere, potentielt set meget positiv udvikling, der blev synlig under G20-topmødet. Frem for alt den fornyede skærpelse af flygtningekrisen, såvel som også den positive virkning af Kinas omfangsrige investeringer i jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker og landbrug i Afrika, har åbenbart vækket den erkendelse hos fr. Merkel, at Tyskland må ændre sin politik over for Afrika. Relativt kort tid før topmødet i Hamborg fik alle ministerier besked på at udarbejde nye koncepter for relationerne med Afrika inden for handel og økonomi.

Under mødet mellem præsident Xi og forbundskansler Merkel blev det kinesisk-tyske samarbejde om byggeriet af et vandkraftværk i Angola således annonceret, og Merkel betegnede dette som

modellen for lignende samarbejde. Samtidig fandt der i Berlin yderligere et møde sted, med deltagelse af flere ministerier, hvor en intensivering af de fælles, tysk-kinesiske investeringer i Afrika stod på dagsordenen. At dette er et skridt i den rigtige retning, bliver synligt derigennem, at den britiske avis *The Economist* anser det for nødvendigt at angribe Merkels nye Afrika-politik og at understrege, at hun under ingen omstændigheder skulle være den nye »leder af det frie Vesten«.

For øvrigt gør *Washington Posts* hysteriske kommentar om mødet mellem Trump og Putin det ikke alene klart, at dette møde virkelig var en succes, men også, at mainstream-medierne virkelig er menneskehedens modstandere.

Selv om G20-topmødet var en katastrofe, så er det dog ikke dårligt alt sammen, og derfor eksisterer der absolut en chance for at virkeliggøre de ting, som G20-topmødet forsømte, og sætte på dagsordenen: Reorganiseringen af det transatlantiske finanssystem gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven, skabelsen af et nyt kreditsystem i Alexander Hamiltons tradition, såvel som også USA's og de europæiske nationers samarbejde med den Nye Silkevej – frem for alt omkring den økonomiske opbygning i Sydvestasien og i Afrika.

Foto: Politiet brugte vandkanoner og tåregas mod de voldsomme demonstrationer under G20-topmødet i Hamborg, 7.-8. juli, 2017.

»Det nye navn for fred er

økonomisk udvikling«.

LaRouche PAC Internationale

Webcast,

7. juli, 2017

Vært Matthew Ogden: Jeg vil gerne indlede med at fortælle vore seere, at, i dag er en meget historisk dag. Vi har endnu ikke fået de fulde rapporter om alt, der er sket; men vi har i dag set to meget vigtige konferencer, der finder sted, mens vi taler. Én af dem er naturligvis G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, og den anden er konferencen (Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond, Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur), der finder sted i New York her i USA. Sidstnævnte er selvfølgelig konferencen med den meget passende titel, »Mad for Fred; Mad for Mennesker; Mad for Tankerne. Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«; der, som jeg sagde, er sponsoreret i fællesskab af Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur. Vi vil i aftenens show vise videoen med Helga Zepp-LaRouches hovedtale på denne konference.

Men før vi kommer til det, så finder dagens anden, potentielt verdenshistoriske begivenhed sted på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Selve G20-topmødet er relativt betydningsløst, sammenlignet med det langt vigtigere og større møde mht. potentiel signifikans, der fandt sted lidt tidligere i dag, mellem præsident Trump fra USA og præsident Putin fra Rusland. Og dette er, som jeg sagde, langt større mht. dets potentielle signifikans. Dette var muligheden for, at præsident Putin og præsident Trump kunne have deres første, regulære møde ansigt til ansigt. Ifølge nyhedsrapporteringer varede dette topmøde – der, som jeg sagde, var den første mulighed for disse to præsidenter at mødes ansigt til ansigt – over to en halv time. Det var kun meningen, mødet skulle vare

30 minutter; men det faktum, at det fortsatte så lang tid – 2,5 time – er allerede og i sig selv et meget potentielt godt tegn. Det er tydeligvis en lovende udvikling; og uanset indholdet af denne drøftelse – som bestemt vil være meget signifikant; men, uanset dette, så varsler muligheden for USA's og Ruslands præsidenter at mødes ansigt til ansigt, og at skabe en direkte, personlig relation, godt for fred og stabilitet for hele verden, men også for relationerne mellem disse to lande og for skabelsen af en sund relation uden andres mellemkomst mellem disse to verdensledere. Og på trods af alle forsøg i de seneste uger på at sabotere potentialet for dette møde, så holdt det, og det fandt sted. Vi har endnu ikke modtaget de fulde rapporter om drøftelserne.

Vi ved, at der kun var seks personer, der deltog; så dette var en meget personlig mulighed for Trump og Putin til at udvikle denne form for arbejdsrelation. Mødet bestod af USA's udenrigsminister Rex Tillerson, Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov, de to tolke – den russiske og den engelske – og så selvfølgelig, de to præsidenter. Dette blev tilsyneladende gjort for at gøre det muligt for diskussionen at være meget åben, meget fri, og meget fokuseret på at maksimere det positive potentiale, som denne historiske mulighed bød på. Selve mødet indledtes med korte bemærkninger fra begge præsidenter til pressen, der fik lov at komme ind i lokalet lige i begyndelsen. Der var fotomuligheder, mens de trykkede hinanden i hånden, og de sagde, at de begge så frem til en meget grundig og positiv diskussion. Trump sagde det følgende:

»Præsident Putin og jeg har diskuteret forskellige ting, og jeg synes, det går meget godt. Vi ser frem til, at der vil ske en masse positive ting for Rusland og for USA, og for alle andre berørte.«

Dernæst fulgte præsident Putin op på disse bemærkninger:

»Vi har talt sammen over telefon, men telefonsamtaler er afgjort aldrig nok. Jeg håber, at, som De sagde«, med

henvisning til præsident Trumps bemærkninger, *»vore møder vil give positive resultater.«*

Dette møde mellem de to præsidenter fulgte efter et timelangt møde tidligere på dagen mellem udenrigsministrene Tillerson og Lavrov, hvor de, iflg. rapporter, diskuterede potentialet for en antiterror-koalition mellem Rusland og USA; med nogle detaljer mht. situationen i Syrien og præsident Assad. Nogle af detaljerne i denne foreslåede plan blev afsløret i pressen i går og i dag. Planen inkluderede såkaldte »sikre zoner« og tilsyneladende også en aftale om at gøre det muligt for præsident Assad at forblive ved magten; men dernæst at gå frem med en diplomatisk løsning på situationen dér. Men der er heller ikke blevet rapporteret eller afsløret nogen detaljer om dette møde mellem udenrigsministrene Lavrov og Tillerson. Men det anses selvfølgelig generelt som forberedelse til drøftelserne mellem Trump og Putin.

Bortset fra det, så har G20-topmødet været temmelig domineret af meget voldsomme protester og aktivitet fra uropolitiet uden for topmødet i Hamborg; og, på selve topmødet, af diskussioner om frihandel og klimaforandring. Men betydningen af de bilaterale møder, der finder sted på sidelinjerne, er naturligvis langt vigtigere end nogen diskussion, der finder sted på selve G20-møderne. En positiv indikation er imidlertid, at der tydeligvis er gang i noget mht. relationen mellem Tyskland og Kina. Helga Zepp-LaRouche sagde, da vi talte med hende for ca. 30 min. siden, at hun ser noget meget positivt, der finder sted i retning af kinesisk-tysk samarbejde om Afrikas udvikling. Kinas præsident Xi Jinping benyttede lejligheden af sit besøg i Tyskland for at deltage i dette G20-topmøde, til at få et regulært møde med Tysklands kansler Angela Merkel, og hvor de underskrev en aftale om i fællesskab at bygge et vandkraftværk i Angola. Under den fælles pressekonference efter mødet sagde Xi Jinping:

»Vi fejrer i år 45-året for relationen mellem Tyskland og Kina. Det er en succeshistorie. Vi står nu over for en ny

begyndelse, hvor vi har brug for nye gennembrud.«

Helga Zepp-LaRouche sagde:

»Dette er tydeligvis begyndelsen til noget, der potentielt er meget positivt mht. de bilaterale relationer mellem Tyskland og Kina, men også mht. den idé, at Tyskland spiller en meget positiv rolle med at deltage i de udviklingsprojekter, som Kina allerede bygger i Afrika.«

Xi sagde, at Kina er parat til at gå sammen med Tyskland for at konsolidere den gensidige tillid mellem de to lande; opbygge mere konsensus og fremme samarbejde og forbundethed (konnektivitet).

Helga Zepp-LaRouches analyse af dette var, at der tydeligvis var åbnet op for noget; og dette kommer i hælene på Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing i midten af maj. Selv om Tyskland ikke spillede noget særlig positiv eller aktiv rolle på dette forum, så sagde Helga, at,

»De er tydeligvis ikke så dumme, at de ikke kan se, hvad vej vinden blæser. Hvis de ikke springer med på vognen nu, vil de blive efterladt i mørket. Udviklingen af Afrika er tydeligvis en mulighed for Tyskland og andre lande i hele verden til at deltage i disse fordelagtige tredjeverdensrelationer med Kina og de afrikanske nationer.«

Én meget interessant udvikling på denne front er et andet topmøde, der finder sted samtidig med G20-topmødet i Tyskland, og det er Schiller Institut/Kinesisk Energifond-konferencen, der finder sted i New York City. Dette er et topmøde under den Afrikanske Union; og hovedtalen på dette topmøde blev holdt af FN's vicegeneralsekretær, en kvinde ved navn Amina Mohammed, der er tidligere nigeriansk regeringsminister. I sine bemærkninger til denne konference under den Afrikanske Union kom hun med en meget vigtig henvisning til den rolle, som Kina spiller gennem Bælte & Vej Initiativet for at bringe udvikling til det afrikanske kontinent. Hun opmuntrede alle nationerne i

den Afrikanske Union til at »benytte sig« af denne massive, kinesiske regeringsinvestering og infrastrukturprojekter, der har gjort det muligt for disse lande at begynde at bevæge sig, med spring fremad, forbi den tvungne tilbagestående, der var blevet dem påtvunget gennem århundreders kolonialisme og imperiepolitik. I sin tale roste Amina Mohammed *»Kinas Bælte & Vej Initiativ, der tilsigter at bygge en Ny Silkevej, bestående af havne, jernbaner og veje for at udvide handelskonnektivitet i hele Asien, Afrika og Europa«*, iflg. nyhedsrapporteringer. Hun sagde, *»Dette er en mulighed for ikke alene at give alternativer for at gøre skydevåbnene tavse for vort folk, men en mulighed, der vil bevare vore aktiver – både menneskelige og naturlige – på kontinentet og bygge vort i morgen, i dag.«* Dette er en meget vigtig bemærkning fra FN's vicegeneralsekretær, og vi ved, at Antonio Guterres, FN's generalsekretær, havde meget positive bemærkninger, som han udtalte om Bælte & Vej Initiativet på tærsklen til Bælte & Vej Forum i Beijing.

Dette fører os direkte til den konference, der finder sted, mens vi taler, i New York City. Denne konference, der fandt sted parallelt med et møde i FN om sikkerhed for fødevareforsyning og bæredygtighed i landbruget, blev adresseret i fællesskab af Helga Zepp-LaRouche – og vi vil afspille hendes bemærkninger om et øjeblik – men også af Patrick Ho, der er viceformand for Kinesisk Energifondskomiteen. Han havde netop talt i FN sammen med en meget stor kinesisk delegation af kinesiske landbrugseksperter, den foregående dag, i går. Han holdt en tale, der stemte meget godt overens med den tale, han holdt tidligere på dagen på denne begivenhed i New York, sponsoreret af Schiller Instituttet. Den tale, han holdt, var – iflg. rapporter – en meget anti-Malthus-tale om potentialet for en hurtig udvikling af bæredygtigt landbrug, for at brødføde den konstant voksende befolkning på denne planet. Noget, der naturligvis direkte tilbageviser argumentet i Malthus-traditionen, og som er kommet fra Det britiske Imperium så

længe. Men med de rapporter fra denne konference, der stadig finder sted, mens vi taler, så er der 175 deltagere; diplomatiske delegationer fra diverse lande i hele verden via deres konsulater i New York City; aktivister, der deltager; folk fra diverse colleges i omegnen af New York City; og den officielle repræsentation fra den kinesiske delegation og fra en landbrugsdelegation, der er kommet tilrejsende fra USA's Midtvesten. Denne konference åbnedes med bemærkninger fra den tidligere borgmester af Muscatine, Iowa, som personligt overbragte hilsner til konferencen; men dernæst gav han deltagerne på konferencen en slags lektion i baggrundshistorien om, hvorfor Iowa-Kina-porten er så afgørende for amerikansk-kinesiske relationer. Meget af dette drejer sig om præsident Xi Jinpings personlige relation til staten Iowa og byen Muscatine pga. hans interesse for landbrugsmetoder i USA i den tid, hvor Xi Jinping var provinsguvernør i Kina. Han havde således et personligt bånd til staten Iowa, men også til den tidligere guvernør Terry Branstad, der nu er USA's ambassadør til Kina. Efter borgmesteren af Muscatines bemærkninger holdt Patrick Ho sin tale; og dette efterfulgtes så direkte af Helga Zepp-LaRouches hovedtale.

Jeg vil nu gerne give jer lejlighed til selv at høre de bemærkninger, som Helga Zepp-LaRouche kom med til denne konference, og som fik en meget varm modtagelse og bragte hele diskussionsniveauet op på et meget højt niveau mht. de muligheder, der ligger forude, for at konsolidere dette Nye Paradigme i internationale relationer; især med muligheden for fuldt og helt at bringe USA ind i en deltagelse i den Nye Silkevej.

Her følger Helga Zepp-LaRouches bemærkninger:

(Her følger resten af webcastet på engelsk).

HELGA ZEPP-LAROUCHE

: Dear conference participants, I feel very honored to address you, even if it is by video, because I think we are all aware that we are involved in the historically, extremely important process of trying to improve the relationship between the United States and China, in the context of the Belt and Road Initiative. This is especially important in the area of agriculture and food production, because this is an extremely urgent question. Because, while at the G20 meeting in Hangzhou last year, China and all the other participating nations devoted themselves to eradicate poverty by the year 2020, we have not yet reached that goal. Just a couple of days ago, the UN Food and Agriculture Organization put out a report that world hunger is on the rise, and that the situation, especially in Yemen, is terrible: Half or more of the population is in acute danger of starvation; but also in Nigeria and South Sudan and many other areas, the situation is worsening. Well, today, there is also the G20 summit in Hamburg, and the outcome will be a surprise, either way, because until last year's G20 in Hangzhou, which was very harmonious and characterized by a great optimism for the future of mankind, this time the tensions are very high. In the last couple of days however, there was a sort of prelude in the form of a summit between President Putin and President Xi Jinping in Moscow, which was really extremely important, and both characterized it as the most important event of the year for their nation. They deepened the strategic partnership, they established an even deeper

level

of their personal friendship, and they declared that the time of

the unipolar world is over, because of the strategic partnership, especially.

This is certainly true, that the time of the unipolar world is over, but multi-polarity is still not the solution, because it

implies still geopolitics, which was the cause of two world wars

in the 20th century, and this geopolitics is still in operation,

in North Korea, in Syria, in Ukraine.

We must therefore find a higher level. We must get the world to what President Xi Jinping always calls "the community for a shared future of humanity." One big step in that direction could

be the meeting President Trump and President Putin, who are meeting today for the first time as Presidents. Obviously, this

is a very important step because, between President Trump and President Xi Jinping, a very positive relationship has been established already, so whatever comes out of this Trump-Putin meeting is very, very crucial. Because the questions we have to

solve are urgent and dramatic.

The food crisis, the hunger crisis which I mentioned is only a symptom of the fact that the old economic model is not functioning any more. We are sitting on a powder-keg crisis which

erupted in 2008, which could come back with a vengeance, only much, much worse. Because even a slight increase in the interest

rate, moving away from quantitative easing could lead to a blowout of the corporate debt. Now, the firms which got the zero

interest rate liquidity from the central banks, the quantitative easing, used this money, not to invest in productive investment, but for so-called financial engineering by buying up their own stocks to make it look better on the books, having more nominal value but also increasing the corporate debt which could now could blow out if there is an increase in the interest rate. And that is only one aspect of the systemic crisis which we still have. The other one is the so-called level 3 derivatives which many European and other banks are sitting on. Level 3 derivatives are those, which no market ... because you can't sell them, and the banks still keep them as assets, which really is a sort of mega-fall [ph 5.03].

So the problem is that just yesterday, the fourth largest bank in Italy was taken over by the government, and combined with a bail-in, whereby the customers could only sell their bonds and stocks at 18 cents to the euro, and that is a threat which is hanging over the entire banking system.

Now, what could be done to solve that? Well, let's look at one other aspect of the crisis: Just a couple of days ago, in one single day, 80,000 refugees arrived from Libya in little boats, being picked up by NGOs in Italy. Eighty thousand people in one day overstretches the capacity of any country, and Italy has already taken in so many million people. So when they requested that other countries located on the Mediterranean like Spain and France should also take some of these refugees, these

countries
rejected that.

Now that obviously shows there is no unity in the European Union on this question.

Now how could you address this whole series of problems?

What should actually be on the agenda of the G20 in Hamburg?

Well, if you would put a global Glass-Steagall separation on the

agenda, doing exactly what Franklin D. Roosevelt did in 1933, by

separating the commercial banks and the investment banks, putting

the commercial banks under state protection, writing off the non-performing the derivatives of the investment banks, and then

going to a Hamiltonian credit system by setting up national banks

in every country and issuing large-scale, low-interest rate credits, then we could solve the problem.

Mr. LaRouche has defined Four Laws to remedy the financial crisis and the Fourth Law is the crash program for the

realization of thermonuclear fusion power. And there, the good news is that China just accomplished a major breakthrough in this

respect, with its [EAST] tokomak in Hefei where they reached a so-called "steady-state H-mode operation" for 101.2 seconds.

This

is a major step towards the realization of thermonuclear fusion.

If such a reorganization according to these Four Laws,

Glass-Steagall, national bank, credit system, crash program for

fusion and space technology would be implemented, then the

trans-Atlantic countries could cooperate with such banks as the

AIIB, the New Development Bank, and others, together with China,

and build up, for example, Africa. China is so far the only country which has done something to fight the root causes of the

refugee crisis, by investing large-scale in rail lines in Africa,

in dams, in power plants, in industrial parks, and in agriculture. And this is actually, the only way to solve the refugee crisis in a human way.

One promising step in this right direction is that between President Xi Jinping and Chancellor Merkel, yesterday they agreed

that they will build together the hydropower complex in Angola,

and stated that that could be a model for the cooperation between

China and Germany in Africa in general.

Now, the Africans, because of what China has been doing, in building up huge industrial complexes for the first time in Africa, they have a new sense of self-confidence and they're telling the Europeans, "we don't want to have your sermons on how

we should have good governance, we want to have investments in infrastructure, in manufacture, in agriculture, as equal business

partners."

Can we expect the G20 to do this, to go in this direction of a global reorganization of the financial system and then go for a

real intervention in the development of Africa? Well, I'm afraid

they will not.

But this will remain the issue which has to be accomplished.

The Four Laws of Lyndon LaRouche, and to get the United States and European countries to cooperate with China in the Belt and Road Initiative, in the New Silk Road, is, indeed, the approach

how you can tackle all problems in the world. But this

conference, the Food for Peace conference is a very important step in this direction. As a matter of fact, to get the United States and China to work together on the New Silk Road perspective, in the New Silk Road spirit, is in my view the most

important aspect in this process: Because if the two largest economies can work together, I think we are on the right way to win for all of civilization.

Therefore, let's work together to join the Chinese dream, and to revive the American dream, because the American dream needs to be revived, because it has almost been forgotten. But together, we can accomplish the dream for all of humanity.

OGDEN: So, we will have much more coverage of the conference in

New York after it concludes. That was Helga Zepp-LaRouche's keynote to that conference; "Development Is the New Name for Peace". As I said, there is a very significant delegation from

China which attended that conference in New York City. This just

testifies all the more to the role that the LaRouche movement is

playing here in the United States to being the leading mediator

in terms of the relationship which is being forged between these

two great countries. The idea originally came out of Lyndon and

Helga LaRouche's initiative for the Eurasian Land-Bridge; and the

role that the LaRouche movement played could not be any more critical in terms of making that happen, and making that into a

reality. We are definitely making steps along that road, but as

you heard Helga LaRouche say, it is crucial that we make some very important breakthroughs here in the United States in order

to allow that to occur; including a full-scale adoption of the Hamiltonian economic program that was spelled out by Lyndon LaRouche in that Four Economic Laws. This is the prerequisite to

the United States being able to accomplish the kinds of developmental miracles that China has demonstrated over the last

15-20 years.

Emphatically, that begins with the restoration of Glass-Steagall. The news out of Italy with the nationalization

of Monte dei Paschi Bank just emphasizes evermore crucially how

fragile the entire trans-Atlantic system is right now. We are by

no means in the clear, despite the fraudulent claims that have been coming out of the Federal Reserve over the last few days.

We are definitely still on the cusp of what could be a far greater crash than what we experienced in 2008. As Helga mentioned in those remarks, a lot of this is coming from the build-up in the corporate debt bubble and in other means. You still have the life expectancy crisis across the United States;

you've got the opiate addiction crisis across the United States.

We have some new developments in terms of the statistics in that

regard that have just come in today. But this is appalling, and

it could not be more urgent that this initiative be taken.

We do know that there was a press availability at 1pm this afternoon in the break between the two panels at this conference

in New York City. Diane Sare was representing the LaRouche

movement; and as we have been told, there were some pretty significant press involvement. So, we will look forward to seeing some coverage of this conference that happened up in New

York; and we'll have a much fuller report for you after that concludes.

Let me just finish the broadcast here today by paraphrasing for you some remarks that Helga LaRouche had just about 30 minutes ago when we spoke with her, after she had the chance to

view the proceedings of that conference and also to review some

of the outcomes of the G-20 that have been occurring over the course of the daytime hours today. She said look, there are very

clearly positive developments that are occurring. We could list

them, but as we've seen just today, some of these developments are very positive for the future stability [among] these three great countries – China, Russia, and India; but also in terms of

the relationship for building the future. But, she said, people

should be no means become complacent or satisfied. Things are very clearly moving in our direction, the direction of the ideas

of a New Paradigm; but we need much bigger breakthroughs in every

respect on the road towards that New Paradigm. Nothing has been

consolidated. Clearly the world is inclined in that direction,

and you could read into the relationship between Germany and China, saying these countries are now beginning to realize what

is the dominant dynamic on this planet. But, we are by no means

there yet; we have not reached the goal. There is still a long ways to go until that new reality is safely and securely consolidated. In the meantime, we have a lot of work to do; especially as we begin to realize the magnitude of the impact that the ideas of the LaRouche movement have had on world history. We also have to become very sober and clear-eyed about what this means our responsibilities are at this moment. They are on a far greater scale than we have ever had, as we reflect on the magnitude of the opportunities that these recent developments pose to us as a movement, and to humanity. She said this – again – is no time for complacency; everything can fall into place. Or, everything could fall apart. So, I think that's a very active picture of a very rapidly changing world situation, as we have it right now. These simultaneous summits – the G-20 in Germany and the conference that's happening in New York – I think are very important crossroads; a very important conjunctural turning point in terms of the opportunity for consolidating this vision of a new relation between the great powers on this planet. We have yet to, I think, have the full report of what has come out of both of these two summits. So, on that note, I would like to encourage you to please stay tuned to the LaRouche PAC website, because we will definitely have an analysis and a full reading on what has come out of the events as they've proceeded today. I can let you know that as we look forward to next week, the Monday update on this website, our regular Monday afternoon Policy Committee

show,
will feature an interview with Bill Jones, who is the *EIR*
Washington bureau chief and has accompanied Helga Zepp-
LaRouche
on many of her trips to China over the recent few months and
years. So, we've invited Bill Jones to come into the studio
to
give his exclusive view and perspective on what the outcome of
these events over this weekend will have been as we reach the
beginning of next week. So, we encourage you to tune in again
for our show here next Monday, and in the meantime, stay tuned
to
larouchepac.com and we'll be sending out updates as we get
them.
Thank you for watching here today, and please stay tuned.

Ledere af Kina og Tyskland mødes forud for G20-topmødet

5. juli, 2017 – Ankommet til Berlin her til morgen, drøftede den kinesiske præsident Xi Jinping økonomiske og andre spørgsmål med den tyske kansler Angela Merkel, inklusive aspekter af samarbejde i tredjelande. Under en fælles pressekonference gentog Xi, at Kina var stærkt interesseret i samarbejde inden for højteknologiske pionerområder, såsom produktion inden for rumfart. Merkel nævnte en aftale, der er blevet underskrevet med Kina, om den fælles opførelse af et vandkraftværk i Angola som bevis for, at begge lande kan have sådanne fællesprojekter også i andre dele af Afrika og i Afghanistan.

Merkel sagde ligeledes, at Tyskland støtter det Nye

Silkevejsprojekt og understregede, at Tyskland har taget en positiv holdning til initiativet. »Vi ville med glæde deltage i sådanne projekter«, sagde hun, »og håber på en gennemskuelig udliciteringsproces.« Xi sagde, at »kinesisk-tyske relationer nu står over for en ny begyndelse, hvor vi har brug for nye gennembrud«.

Xi skulle efter planen mødes med den tyske præsident, Frank-Walter Steinmeier, senere på eftermiddagen. Inkluderet i Xis Berlin-dagsorden er et besøg til Berlin Zoo for at se pandaerne Meng Meng og Jiao Qing, der ankom den 24. juni som et udlån fra Kina – set som en særlig gestus, eftersom pandaer er meget sjældne dyrearter og normalt ikke skænkes bort af kineserne. »Jeg er overbevist om, at disse to kan blive nye ambassadører for vort venskab«, sagde Xi.

Vi venter spændt – Vær forberedt på store ting forude

Leder fra LaRouche PAC, 5. juli, 2017 – Der er en fornemmelse af, at verden 'venter i spænding' lige nu, i forventning om de begivenheder, der vil finde sted under Gruppen af 20's møde i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli. Det er bestemt ikke, fordi der er grund til at antage, at et mirakel vil falde ned fra himlen og redde dagen. Sandsynligheden taler for en formel overtapetsering af rådne splinter og politikker. Men personer og kræfter er i gang for at fremtvinge en forandring til det gode.

Der er ingen tid at spille; farerne er store. Som den russiske præsident Vladimir Putin for nylig sagde under Skt. Petersborg

Internationale Økonomiske Forum, »vi må ikke – har ikke ret til at – spille vores tid og indsats på skænderier, fejder og geopolitiske lege«. Dette blev citeret sidste fredag af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov ved et arrangement i Moskva (Primakov-forum), hvor han sagde: »Det, vi har brug for, er vise og afbalancerede fremgangsmåder ...«

Netop nu haster dette med hensyn til situation med Nordkorea, hvor FN's Sikkerhedsråd skal mødes i dag under Kinas formandskab. Den kinesiske præsident Xi Jinping og Putin påbød i går deres udenrigsministre at udstede en politisk erklæring om, hvad man skulle gøre med henblik på en god løsning.

Præsident Xi gør sin del i nedtællingen til Gruppen af 20. I Tyskland udgav han den 4. juli en artikel, der kom i mainstreammedierne, med titlen, »At gøre verden til et bedre sted«. Dette skete forud for hans møde med kansler Angela Merkel og andre tyske ledere. Xi erklærede, at »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der for nylig fandt sted i Beijing, har til formål at fremskynde samspillet mellem udviklingsstrategier og forbundethed« nationerne imellem, og at »det kimer med temaet for dette års Hamborg-topmøde, 'At forme den indbyrdes forbundne verden'. Bælte & Vej Initiativet og G20-samarbejde kunne komplementere og forstærke hinanden ...« Xi sagde, at Kina håber at arbejde sammen med alle parter ved Hamborg-topmødet, for global vækst.

I *Xinhua*s kinesisk-sprogede dækning af den efterfølgende debat i Tyskland over Xis bemærkninger, citeredes Helga Zepp-LaRouche, der blev beskrevet som »formand og stifter af Tysklands kendte tænketank, Schiller Instituttet«. Hun støttede kraftigt Xis bestræbelser for at bygge et »fællesskab for en fælles skæbne«, og hun understregede også betydningen af Bælte & Vej Internationale Samarbejdstopmøde. Desuden sagde Helga Zepp-LaRouche: »Udviklingen af Afrika er et af de vigtige spørgsmål ved G20-topmødet. Kina har i realiteten løst flygtningeproblemet ved kilden, gennem investeringer og byggeri af jernbaner, dæmninger, kraftværker, industriparker

og uddannelse af den afrikanske arbejdsstyrke. Hvis Europa vil løse flygtningekrisen på en human måde, bør det blive involveret i 'at bygge hele vejen'«. (Groft oversat fra *Xinhua*-nyhedstelegrammet, der også optræder i Sina, på CGTN og på det kinesiske Forsvarsministeriums site.)

Manglen på handling i ånden fra Bælte & Vej dukker på dramatisk vis op i mange situationer. Se på New York City. Mandag, den 10. juli, starter »Smertens-sommeren«, hvor linjer vil blive taget ud ved Penn Station for at udføre reparationer, der er gået over tiden, men der er ingen overordnet plan for hele området, og heller ingen nødforholdsregler for befolkningen. Samme tid, næste uge, kunne være fuld af kaos, hysteri og lidelse.

Og alligevel har Transportministeriet netop trukket sin repræsentant ud af bestyrelsen for »Gateway-projektet«, et fortjenstfuldt program om byggeri af nye overgange over Hudsonfloden mellem New Jersey og Manhattan. Det foreslåede statsbudget for 2018 har ligeledes ikke afsat nogen midler til arbejder på Portal Bridge, den eneste overgang over Hackensack-floden, der tager hele den nord-sydgående jernbane fra New Jersey og ind i Manhattan.

Lad os på den internationale scene se på fødevarer-situationen. Den 3. juli udgav FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation (FAO) en erklæring om, at den globale hungersnød vokser. Behovet for nødhjælp i Yemen, Nigeria og Sydsudan, samt andre steder, er de alvorligste, siden Anden Verdenskrig.

Den 7. juli, hvor G20 åbner, vil der samtidig være en international konference, med Schiller Institutet som medsponsor, i New York City, om »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«, hvor deltagere, inklusive diplomater, landbrugseksperter og repræsentanter for USA's landbrug, vil konferere om løsning af nødsituationer og om at gå frem mod en verden med rigelig mad, og en »fælles udviklings-skæbne«. En erklæring fra en landbrugsorganisations

konference lyder: »Vi har ingen idé om de vidunderlige fremskridt, der venter forude, hvis vi kommer ind på sporet med bevidste udviklingspolitikker og kommer væk fra sporet med løgnene om, at vi skal 'have tillid til markeds kræfterne ...'«

Midlerne herfor er for hånden: **LaRouches »Fire Love«**.

Foto: (photo: Die Bundesregierung/Tybussek)

Bælte & Vej Fyrværkeri

Leder fra LaRouche PAC, 3. juli, 2017 – Koncerten i Carnegie Hall, New York, i slutningen af sidste uge og det efterfølgende symposium for at hædre Sylvia Olden Lees arbejde, samt den forestående konference, »Mad for Fred«, i slutningen af denne uge, udgør de to »bogstøtter«, der leverer det idémæssige lederskab og den programmatiske direktion for det, der er i færd med at blive én af de mest dramatiske uger for internationalt diplomati i nyere historie.

For det første er der topmødet den 4. juli i Moskva mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den kinesiske præsident Xi Jinping, med forventede resultater, der har fået begge sider til at karakterisere mødet som »årets begivenhed«. De planlægger at konsolidere koordineringen af Kinas Bælte & Vej Initiativ med den russiskledede Eurasisk Økonomisk Union; de vil åbne nye områder for videnskabeligt samarbejde, inklusive det Arktiske Område; og de har til hensigt at arbejde tæt sammen for at bekæmpe terrorisme, narkotikahandelen og andre trusler mod global sikkerhed.

Som Helga Zepp-LaRouche bemærkede i dag, så tager Xi-Putin-topmødet form af det afgørende spørgsmål i denne strategiske kombination af begivenheder. Derimod truer G20-mødet den 7. –

8. juli i Hamborg med at blive mere et gadekarneval end et seriøst topmøde: USA's finansminister Steven Mnuchin og Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble har gjort fælles sag i et forsøg på at bandlyse enhver diskussion af en seriøs finansreform, såsom Glass-Steagall og LaRouches Fire Love, som alene ville kunne give G20-topmødet mening og gøre den transatlantiske sektor i stand til at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet.

Men de såkaldte »sidelinjer« af G20-topmødet ser ud til at blive langt mere produktive end den formelle dagsorden, som Merkel-regeringen har sat for selve topmødet. Statsoverhovederne for Kina, Japan, Sydkorea og selvfølgelig USA har planlagt mange møder på sidelinjerne af topmødet. Ruslands Putin har planlagt ikke færre end 11 bilaterale møder på topmødets sidelinjer – og dette omfatter ikke hans forventede møde med den amerikanske præsident Donald Trump, det møde, der »er afgørende, og som alle har ventet på«, med Kreml-assistent Yuri Ushakovs ord.

Hvis USA, Rusland og Kina kan arbejde sammen, kommenterede Helga Zepp-LaRouche, så findes der en vej ud af den nuværende sammenbrudskrise. Dette vil kræve en desarmering af de multiple provokationer, som det bankerotte Britiske Imperium lægger i vejen for dem – fra Syrien til det Sydkinesiske Hav og til Koreahalvøen – og de må nødvendigvis adressere krisen med finanssammenbruddet, som er det Damoklessværd, der hænger over Vesten, og det må ske gennem de eneste programmatisk og idémæssige redskaber, der vil virke: nemlig dem, som Lyndon LaRouche har foreskrevet i sine »Fire Love«.

Foto: Et billede fra Hongkongs spektakulære fyrværkeriforestilling, i anledning af markeringen af 20-året for briternes overrækkelse af Hongkong til kinesisk myndighed, juni, 2017. (Telegraph/Youtube screen grab)

Nødsituation omkring flygtninge i Italien nærer spændinger i EU

30. juni, 2017 – En ny bølge af flygtninge rammer nu Italien. Frem til 29. juni var der 25 skibe, der havde bragt 12.000 flygtninge til syditalienske havne i løbet af 48 timer. Så mange som 22 af de 25 skibe var skibe, der blev kørt af NGO, der er berygtede for at »opsamle« rafter med flygtninge i libysk territorialvand. Den italienske regering har officielt taget skridt over for EU og sagt, at det kunne blive tvunget til at lukke sine havne, med mindre andre EU-lande deler byrden med at være vært for disse flygtninge. Indenrigsminister Marco Minniti, der var på vej til USA, beordrede sit fly omkring og fløj tilbage til Rom for at være oven på situationen.

Premierminister Paolo Gentiloni rejste spørgsmålet under det indledende G20-møde i Berlin og bad andre EU-lande om at hjælpe med at modtage disse flygtninge, og fik varme og tomme ord fra alle. »Vi har internationaliserede redningsoperationer, men modtagelse kommer stadig kun fra ét enkelt land. Dette lægger pres på vores land, men vi har et humanitært aspekt og respekt for loven, og dette vil vi bekræfte. Vi overtræder ikke regler, og vi ønske ikke at droppe et humanitært aspekt. Vi er under pres, og vi beder om konkrete bidrag fra europæerne«, fremførte han.

Italienske medier rapporterer en åben respons fra Tysklands Merkel og en tvetydig respons fra Frankrigs Macron. »Vi vil hjælpe Italien, dette er en nødvendighed, som vi kerer os om«, sagde Merkel. Macron sagde, at Frankrig støtter Italien, men

»vi hr spørgsmålet om økonomiske flygtninge, som ikke er et nyt spørgsmål: 80 % af emigranter, der når Italien, er økonomiske emigranter. Vi bør ikke blande de to ting sammen.«

Flygtningespørgsmålet var også fremme, om end det ikke dominerede, på mødet, »EU's Fremtid«, den 28. juni i Bruxelles. Lederen af det italienske Lega Nord, gjorde grin med EU-kommissionspræsident Jean-Claude Junckers erklæring om, at Europa må være rede til at håndtere 250 millioner »klimaflygtninge« i 2050 og sagde: »i Lombardiet i det nordlige Italien har vi i øjeblikket tørke. Vi er også klimaflygtninge. Hr. Juncker bør fortælle os, hvor vi skal tage hen.«

Foto: Norditalien oplever i øjeblikket en tørketilstand. Her, floden Po i 2016.

Europæisk Investeringsbank forpligter sig til samarbejde med Asiatisk Infrastruktur Investeringsbank om projekter

Lørdag, 1. juli, 2017 – Werner Hoyer, præsident for Europæisk Investeringsbank (EIB), den Europæiske Unions bank, har annonceret et tæt samarbejde med Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) om projekter i forbindelse med den Nye Silkevej. Hoyer talte i Beijing, hvortil han ankom den 27. juni for forhandlinger med AIIB og kinesiske regeringsfolk. Under en pressekonference sagde Hoyer: »Jeg mener, at den Nye Silkevej, præsenteret af Kina, fremmer forbundethed i diverse former. For EU og resten af verden er dette en løsning på

globalisering. Dette initiativ vil ændre den måde, verden samarbejder på. Det er grunden til, at vi vil deltage lidenskabeligt i det.«

Foto: Werner Hoyer, præsident for EIB. Foto fra 2015.

Italexit og Bælte & Vej drøftet på konference om EU's fremtid i Bruxelles

29. juni, 2017 – En internationale konference om »EU's Fremtid / En ny model for samarbejde mellem Europas suveræne nationer« fandt sted den 28. juni i Europaparlamentet i Bruxelles. Værten Marco Zanni, EU-parlamentsmedlem for Italien, samlede internationale eksperter og politikere for at drøfte alternativer til den Europæiske Unions mislykkede system.

Paneldeltagerne var: Alberto Bagnai fra Pescara Universitet; Liz Bilney, direktør for organisationen Leave.EU; økonom i Lega Nord Claudio Borghi; leder for Kinas Program for Økonomisk Politik (Nottingham) og Universitetserhvervsskolen (Shanghai); samt Giandomenico Majone fra Europæisk Universitetsinstitut i Firenze, og de diskuterede det, Zanni i introduktionen beskrev som »forskellige udtryk for samarbejde mellem europæiske lande«. Fremlæggelserne sluttede med en intervention fra Matteo Salvini, leder af partiet Lega Nord. Før Salvinis indlæg, oplæste Harley Schlanger [tidligere leder af LaRouche PAC i Houston, USA, nu Tyskland] en støtteerklæring til konferencen, der blev sendt af tidligere kampagnerådgiver til Trump, Roger Stone.

Arrangementets hovedformål var, sagde Zanni, at

»åbne en debat og udfordre den retorik, ifølge hvilken EU skulle være den eneste ramme for samarbejde mellem europæiske lande. Vi tror ikke på TINA (There Is No Alternative)-retorikken, og vi vil vise det europæiske folk, at der findes bedre udtryk for samarbejde. Det er mislykkedes for EU at give fremgang, samarbejde og fred til Europas folk. Så tiden er inde til at tænke på alternativer.«

De mest interessante præsentationer blev givet af professor Bagnai og professor Geraci, med førstnævnte, der fremlagde en original model for at vurdere de økonomiske virkninger af at forlade euroen på den italienske nationaløkonomi, og med sidstnævntes fremlæggelse af politikken bag kinesisk økonomisk udvikling.

Bagnai afslørede de terrorist-scenarier, der fremføres af pro-euro-propaganda og selv akademi-medlemmer, af hvilke nogle gik så vidt som til at forudsige en 40 % 's kollaps af Italiens nationaløkonomi, hvis Italien forlader euroen – som under Anden Verdenskrig!

Han fremlagde to scenarier: en »Basis-case«, i hvilken Italien forlader euroen og ikke ændrer sin økonomiske politik; og en case, hvor Italien forlader euroen og gennemfører kontracykliske politikker. Sådanne politikker ville imidlertid være minimale: blot en genetablering af kvoten for offentlig investering på samme niveau, som før krisen.

I »Basis-case« blev det demonstreret, at Italiens produktion umiddelbart vil falde, men vil rejse sig i løbet af nogle år. I det andet scenario begynder produktionen omgående at stige og når op på en vækst på 4 % på to til fire år. Bagnai demonstrerede, at der ikke ville komme nogen hyperinflation.

Euroen vil falde sammen, sagde Bagnai. Det er derfor

»kriminelt ikke at undersøge et fænomen, der med sikkerhed vil indtræffe. 'Europas fædre' har bygget et hotel uden nødudgange«. »To ting er sikkert omkring Europa«, sagde

Bagnai: 1) Det vil slutte: og 2) De, der kører det, ved ikke, hvad de skal gøre. Dette er tragisk.

»Vi har en sådan inkompetent ledende klasse pga. medierne«, fortsatte Bagnai. »Medierne er demokratiets største fjender.«

Vi må blive euroen kvit for at genvinde

»friheden til at gennemføre økonomiske politikker, en frihed, der bliver os nægtet«, erklærede Bagnai lidenskabeligt.

Professor Geraci, der har boet i Kina i 10 år, fremlagde en billede, der *»ikke klart opfattes i Europa«*. Kinas kamp mod fattigdom er en fantastisk succes, sagde han. Indkomst per person er vokset 100 gange i de seneste fyrré år. Kina intervererede kraftigt med en dirigistisk politik, da det indså, at væksten i varefremstilling det år var nul, og introducerede sin 2025-plan i maj 2015. Produktionen steg omgående. Den kinesiske regering styrer udviklingen med intern migration, med en årlig plan for migration, og bestemmer, hvor mange mennesker, og hvem, der har tilladelse til at flytte fra landdistrikterne ind til byerne.

Så fremragende et billede af Kinas udvikling, han end fremlagde, så advarede Geraci imidlertid om, at Kina, gennem Bælte & Vej Initiativ (BVI), ville blive i stand til at invadere vesten med eksklusive, højteknologiske produkter, som dets industri allerede er i færd med at udvikle.

Claudio Celani intervererede i begyndelsen af Spørgsmål & Svar-sektionen og introducerede sig selv som næstformand i Movisol, som er den italienske gren af LaRouche-bevægelsen. Han adresserede Geracis præsentation og afviste ideen om, at Kina kunne være en trussel og insisterede, at BVI-politikken er et nyt paradigme og en mulighed for udvikling. BVI repræsenterer præcis de kontracykliske politikker, som professor Bagnai var fortaler for i sin fremlæggelse, sagde Celani og rapporterede, hvordan Kina i 2011 havde foreslået den italienske regering at hjælpe med at bygge infrastruktur,

for at Sicilien kunne blive »Middelhavets Manhattan«, inklusive havne, lufthavne, forbindelse til det italienske hovedland gennem Messinabroen og højhastighedsjernbaner.

Professor Geraci responderede positivt og takkede Celani for interventionen, der gjorde det muligt for ham at fremhæve forskellen mellem handelspolitikker og investeringspolitikker. Vi må være årvågne mht. handelspolitikker og kunne forsvare vore produkter, sagde han. Med hensyn til de såkaldte *»Green Field Investeringer, så er de velkomne, fordi de skaber jobs, udvikler infrastruktur osv.«* Kina er det eneste land i verden, der kan mobilisere kapital, arbejdskraft, råmaterialer og knowhow på én gang, understregede Geraci. Alt imens Italien i mere end et århundrede har diskuteret at bygge den 2 km lange Messinabro, men ikke bygget den, *»så byggede man i Shanghai, hvor jeg bor, en 32 km lang bro over havet«*. Endnu et eksempel: Da der var et alvorligt jordskælv i Sichuan i 2008 med 100.000 dræbte, var jordskælvsområdet ude på landet, et fire timer lang kørsel plus muldyr, *»skabte de et projekt for to tunneller og byggede på tre måneder, hvad der svarer til Mont Blanc-tunnelen, to gange 10 km.«*

Det er denne form for projekter, vi bør støtte, sagde Geraci og takkede atter Celani for spørgsmålet.

Under private diskussioner blev det klart, at andre talere havde mere tilbagestående anskuelser mht. Kina, og som grundlæggende set skyldes en forkert opfattelse af økonomi. Dette viser, at »populister« må uddannes. Mødet i Bruxelles var et vigtigt skridt i denne udvikling.

Video: 6 min. klip udlagt af Movisol:
<https://www.youtube.com/watch?v=Nzbd3EXuikQ>

Den tre timer lange konference på enten originalsproget eller med tolkens voiceover kan vælges her: <http://web.events.streamovations.be/index.php/event/stream/beyond-the-eu-a-new-model-of-cooperation-between-european-sovereign-nations>

Tyskere byder et møde mellem Trump og Putin velkommen

29. juni, 2017 – Den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel, der talte under en fælles pressekonference i går med den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov i Krasnodar, hvor de begge deltog i en tysk-russisk konference for partnerskaber mellem søsterbyer, sagde, at Tyskland ville byde et møde mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den amerikanske præsident Donald Trump på sidelinjerne af G20-topmødet den 7.-8. juli i Hamborg velkommen, og at han håbede, de to ledere også ville diskutere krigen i Syrien. Han sagde, det var vigtigt at forhindre en »gentaget« anvendelse af kemiske våben dér.

Gabriel holdt imidlertid fast ved propagandaen om, at den syriske præsident Bashar al-Assad har skylden for det angivelige kemiske angreb i Khan Sheikhoun i begyndelsen af april:

»Vi er ikke i tvivl om, at det syriske regime udførte dette kemiske angreb, og det er ikke første gang ... Vi anser ham for at være en krigsforbryder ... Alle parter, der har indflydelse i området, må simpelt hen udøve denne indflydelse over krigsparterne og sikre, at kemiske våben ikke igen tages i brug.«

Med en bekræftelse af, at Berlin støtter fredsprocessen i Syrien, tilføjede Gabriel:

»Med hensyn til Syrien skal det siges, at Astana-processen har været med til at reducere militære aktiviteter i Syrien, og vi er taknemlige over for dem, der indledte denne proces. Vi er også taknemlige over for Rusland for dets konstruktive

holdning i dette spørgsmål.«

Medhensyn til de bilaterale relationer mellem Tyskland og Rusland erklærede Gabriel:

»Vore relationer er specielle, og vi bør påskønne dem. Vi har en skat i vore hænder, og vi har ansvaret for at passe på den og ikke miste den. Vi ønsker at åbne nye, positive kapitler i vore relationer.«

Med fokus på »betydningen af regionale bånd«, sagde Gabriel:

»Jo, vi har uoverensstemmelser over Ukraine og Syrien, men regionale bånd er meget vigtige. Under de aktuelle omstændigheder bør vi ikke afvise civile relationer, eftersom det kun er gennem dialog, at man kan opbygge tillid. Hvis vi har gensidig forståelse og åbenhed, så kan vi gå fremefter ...«

Foto: Ruslands præsident Putin (venstre) mødte Tysklands udenrigsminister Gabriel i Moskva, den 29. juni, 2017.

Trump topmøde med Putin og Xi Jinping ved G20.

Vil han gå med i deres strategiske partnerskab?

POLITISK ORIENTERING 29.

juni, 2017

v/ Tom Gillesberg:

se også anden del:

lydfil:

https://soundcloud.com/si_dk/trump-topmode-med-putin-og-xi-jin-ping-ved-g20-vil-han-ga-med-i-deres-strategiske-partnerskab

Toms indledning: En hyldest til Sylvia Olden Lee.

Plakat for hyldestkoncerten for Sylvia Olde Lee i Carnegie Hall, hvor også Schiller Instituttets kor optræder.

»God Aften, og Velkommen til denne meget historiske dag. Jeg tænker ikke bare på vores begivenheder her i København i aften, men jeg tænker også på det, der løber af stablen om seks en halv time ovre i New York City, hvor der vil være en koncert til minde om Sylvia Olden Lee (1917-2004), som var en meget stor personlighed i amerikansk kulturliv. Hun var 'halvt sort', hvis man kan sige det sådan, selv om hun så 'hvid' ud; men hun insisterede på, at netop hendes sorte rødder var ekstremt vigtige, fordi hun kom ud af en familie, hvor – jeg tror, det var hendes mor, der var en meget stor operasanger, men som blev nægtet at synge som operasanger ved Metropolitan Opera, fordi hun var sort – og Sylvia Olden Lee gik i sine forældres fodspor. Hun blev en meget stor musiker og havde en fantastisk stemme; var fantastisk på klaveret, og fik meget hurtigt en særlig status. Da Franklin D. Roosevelt blev indsat som præsident, spillede hun ved indsættelsesceremonien i Det

Hvide Hus – jeg tror, hun var 16 år på det tidspunkt. Det, der ikke lykkedes for hendes forældre, lykkedes for hende – hun blev ansat i Metropolitan Opera som akkompagnatør og stemmetræner og kom til at være en meget betydelig formende karakter for en stor del af musiklivet derefter i USA.

Samtidig med, at hun havde den position, var hun altid helt klar over, at hun havde en speciel rolle at spille ved at bryde denne negative tradition i USA med, at de sorte talenter ikke måtte komme frem pga. deres hudfarve. Så hun insisterede altid på, at hun var sort. Hun promoverede de sorte sangere – hun var én af nøglepersonerne i at sikre, at Marian Anderson ikke længere kunne holdes tilbage, men bl.a. spillede ved en meget stor koncert, hvor Elinor Roosevelt, Roosevelts enke, var meget vigtig i at få det arrangeret i Washington og sørge for, at man ligesom kunne bryde den her underliggende racisme, som stadigvæk florerede i USA.

Og netop med den historie kan det jo ikke overraske nogen, at da Sylvia gennem nogle venner kom i kontakt med Schiller Instituttet, så så hun netop i Schiller Instituttets arbejde – Lyndon LaRouches arbejde, Helga Zepp-LaRouches arbejde – en institution, der faktisk repræsenterede de samme idealer, som hun havde kæmpet for i hele sit liv. Og hun blev derfor, i lighed med andre, som Amilia Boynton-Robinson (1911-2015), en meget tæt samarbejdspartner med Schiller Instituttet, men specielt på det musikalske område; og faktisk også i Schiller Instituttets arbejde for at sænke kammertonen til C=256 og A=432. Det er derfor en meget stor glæde for alle musikere, at i dag (29. juni) officielt er udnævnt til at være 'Sylvia Olden Lee-dag' i New York City af borgmesteren, og at der vil være denne mindekoncert i aften i Carnegie Hall, som er det fineste af det fine; men i modsætning til, hvad det plejer at være, at det er et sted, hvor alle de, der tjener minimum \$100.000 om måneden, kan få lov at gå til koncerter, så er det faktisk noget, andre også kan betale sig fra, og hvor en lang række af de folk, hvis liv blev dramatisk

forandret ved kontakten med Sylvia Olden Lee, vil være med på scenen. Schiller Instituttets kor i New York har netop i den anledning arbejdet meget hårdt – det er vokset meget substantielt til ca. 120 personer i de sidste måneder – og vil være der sammen med et andet kort, så det bliver et kor på 240 personer, der også vil synge Negro Spirituals.«

Hør hele Toms fremlæggelse på ovenstående videolink.